

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 9C/14/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7618200376
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Agnesa Hvastová
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2019:7618200376.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rožňava, sudkyňou JUDr. Agnesou Hvastovou, v spore žalobkyne JUDr. Silvie Kollárovej, advokátky, so sídlom Štúrova 29, 054 01 Levoča, IČO: 42 027 047, proti žalovanej Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu škody s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a** .

II. Súd priznáva žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 % zo strany žalobkyne s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa podanou žalobou sa domáhala zaplata 10.000,- eur s 8 % úrokom z omeškania z dlžnej sumy počnúc od 17.01.2018 do zaplata z titulu náhrady nemajetkovej ujmy a náhrady trov konania od žalovanej.

2. V odôvodnení žaloby uviedla, že vo veľmi výraznej miere ju poškodil nesprávny a právne irelevantný úradný postup sudcov pre prípravné konanie Okresného súdu Spišská Nová Ves a to N.. N. G. - súčasne v tom čase aj predsedu tohto súdu a N.. J. R., ktorí svojvoľne zrušili opatreniami Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 0Tp/611/2008, 0Tp/628/2008, 0Tp/706/2008, 1T/1/2009, 0Tp/483/2008, 0Tp/508/2008, 0Tp/506/2008 a 0Tp/507/2008 ustanovenia žalobkyne ex offa na obhajobu klientov v trestnom konaní na základe neprávoplatného a nevykonateľného rozhodnutia P SAK z 04.07.2008 pod č. 2702/08 o pozastavení výkonu advokácie podľa ust. § 8 ods. 1 písm. c) zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní v znení neskorších predpisov.

Uviedla, že podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t.j. materiálnej satisfakcie) je vždy - v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu - existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba podľa ustálenej judikatúry považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Prítom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba. V danom prípade je preukázaný aj dôležitý verejný záujem, nakoľko sa jedná o štátny orgán - sudcov - ktorý má zo zákona povinnosť chrániť zákonnosť a ústavnosť a v tomto konkrétnom prípade je dokázaný nesprávny a právne irelevantný úradný postup a pochybenie štátneho orgánu - sudcov - ktorí úradne postupovali nezákonne. Okrem toho vyššie menovaní sudcovia sú skúsenými trestnými sudcami s dlhoročnou praxou na Okresnom súde Spišská Nová Ves, ktorí by mali rešpektovať aj prezumpciu nevinu a nie bez akéhokoľvek dôsledného a precízneho skúmania pripraviť

nevinného človeka o prácu. Nesprávny úradný postup mal a doposiaľ stále má za následok aj rozsiahlu degradáciu a dehonestáciu osoby žalobkyne, jej vysokej odbornosti, cti, vážnosti a dôveryhodnosti, ktorá zákonne a čestne vždy vykonávala, vykonáva a bude vykonávať advokátske povolanie.

Žalobkyňa dňa 11.11.2009 prevzala uznesenie vyšetrovateľa PZ z OR PZ, ÚJaKP v Poprade č. k. ČVS: ORP-516/OEK-PP-2009 mjr. I.. W. I.Í. zo dňa 05.11.2009, podľa ktorého bola stíhaná ako obvinená za prečin neoprávneného podnikania podľa ust. § 251 ods. 1, ods. 2 písm. a) TZ s poukázaním na ust. § 138 písm. b) TZ. Podkladom pre vznesenie obvinenia voči jej osobe pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin neoprávneného podnikania bolo uznesenie Predsedníctva SAK z 04.07.2008 pod č. 2702/08 o pozastavení výkonu advokácie v prípade žalobkyne podľa ust. § 8 ods. 1 písm. c) zák. č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zák. č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní v znení neskorších predpisov.

Žalobkyňa dňa 26.08.2008 podala do podateľne Krajského súdu v Prešove nielen žalobný návrh na preskúmanie uznesenia SAK č. 2702/08 z 04.07.2008, ale aj návrh na odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia. Účastníkom konania na strane žalovanej bola SR - Slovenská advokátska komora, ktorá o podanom návrhu nepochybne vedela. Uznesenie Predsedníctva SAK č. 2702/08 z 04.07.2008, podľa ktorého bol pozastavený výkon advokácie v prípade žalobkyne od 30.07.2008, bolo prvostupňovým rozhodnutím a teda stále bolo neprávoplatné a nevykonateľné a v zmysle tam uvedeného poučenia bolo preskúmateľné súdom - § 11 zákona o advokácii platný a účinný v tomto období a tiež z dôvodu, že predmetné zákonné ustanovenie sa nezmieňovalo o odkladnom účinku, tak sa malo za to, že dané uznesenie odkladný účinok má. Vtedy platné zákonné ustanovenie § 11 tiež neodkazovalo na žiadne subsidiárne použitie iného právneho predpisu.

KS v Prešove uznesením z 09.09.2008 pod č. 1S 54/2008-20 postúpil predmetnú žalobu KS do Košíc ako súdu miestne príslušnému tak, že zákonná lehota na podanie žalobného návrhu zostala zachovaná. KS v Košiciach konal vo veci pod č. k. 6S 112/2008.

O týchto skutočnostiach žalobkyňa vypovedala pred vyšetrovateľom PZ v pozícii svedka dňa 11.06.2009 a tiež to písomne uviedla listom s prílohami pre vyšetrovateľa PZ z 29.07.2009.

Konečným výsledkom konania č. 6S 112/2008 na KS v Košiciach v právnej veci preskúmania uznesenia P SAK č. 2702/08 z 04.07.2008 a návrhu na odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia je právoplatné uznesenie KS v Košiciach č. 6S 112/2008 - 252 z 30.03.2011 o zastavení konania s príslušenstvom, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 17.10.2011, čo uznesením potvrdil aj NS SR č. 5 Sžo 21/2011, 5 Sžo 36/2011 z 25.08.2011.

Okresný súd Rožňava svojím zákonným ústavne súladným a spravodlivým uznesením č. 1T 48/2012-372 z 21.06.2012 zastavil trestné stíhanie vedené proti žalobkyňi pre prečin neoprávneného podnikania podľa § 251 ods. 1, 2 písm. a) TZ s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b) TZ z dôvodu, že tento skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňom 02.10.2012 a je vykonateľné v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8To 70/2012.

O dovolaní proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach rozhodol Najvyšší súd SR svojím zákonným ústavne súladným a jasne právne a skutkovo preskúmateľným uznesením č. 6Tdo 32/2013 z 26.06.2014 tak, že dovolanie generálneho prokurátora odmietol. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť a stalo sa vykonateľným dňa 26.06.2014.

Žalobkyňa písomným podaním zo dňa 20.07.2017 podala v súlade s ust. § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v platnom znení na MS SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody - vyplatením nemajetkovej ujmy v peniazoch v celom rozsahu vo výške 10.000,- eur s príslušenstvom. Na jej podanie reagovalo MS SR listom zo dňa 11.01.2018 pod č. 48061/2017/141 k čomu žalobkyňa nezaujala žiadne stanovisko, pretože jeho obsah považovala za nejaský, neurčitý a nepreskúmateľný s jednoznačným zámerom špekulatívnym spôsobom vyvinieť a zahmlieť nezákonný úradný postup označených sudcov. Okrem toho aj nenormálny stres z tohto nedôvodného a nesprávneho úradného postupu mal za následok jej zdravotné problémy - takmer celý rok 2017 bola PN a 17.01.2017 sa podrobila extrémne náročnej, no úspešnej operácii mozgového nádoru v UNB - Kramáre, na neurochirurgickej klinike LF UK.

Tvrdila, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je a v tomto jej prípade ani nemôže byť dostatočným zadosťučinením vzhľadom na následky a ujmy, ktoré ju postihli, ako aj na rozsiahlu degradáciu a dehonestáciu jej osoby, jej vysokej odbornosti, cti, vážnosti a dôveryhodnosti, ktorá zákonne a čestne vždy vykonávala, vykonáva a bude vykonávať advokátske povolanie a preto trvala na náhrade škody uplatnením nemajetkovej ujmy v peniazoch v celom rozsahu vo výške 10.000,- eur s príslušenstvom a túto sumu považuje za primeranú.

Podľa ustálenej súdnej judikatúry je nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa

zákona č. 514/2003 Z. z. účinného od 01.07.2004 a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom účinného do 30.06.2004. Súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté.

Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné.

Má za to, že nárok na náhradu škody - vyplatením nemajetkovej ujmy v peniazoch s príslušenstvom je pre ňu dôvodný, nepochybne relevantným a zákonným spôsobom preukázaný, je jasne, určite a zrozumiteľne zadaný jeho výškou 10.000,- eur s príslušenstvom a túto výšku považuje jednoznačne za preukázanú, nakoľko vznikla v príčinnej súvislosti s nezákonnými úradnými postupmi označených sudcov a preto navrhovala, aby súd po vykonanom dokazovaní vydal vo veci rozsudok.

3. Žalovaná vo svojom vyjadrení k žalobe uviedla, že žalobkyňou uplatnený nárok považuje v celom rozsahu za nedôvodný, keďže žalobkyňa podľa názoru žalovanej jednak nedisponuje žiadnym právnym titulom spôsobilým založiť zodpovednosť žalovanej za škodu, v podobe nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Spišská Nová Ves. Odhliadnuc od tejto skutočnosti žalovaná považuje žalobkyňou deklarovanú nemajetkovú ujmu za nepreukázanú v celom rozsahu. Popri uvedenom je nárok žalobkyne uplatnený z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Spišská Nová Ves podľa názoru žalovanej navyše jednoznačne premlčaný.

Podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky: každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Podľa čl. 46 ods. 4 Ústavy SR: Podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon. Na účely precizovania práva na náhradu škody slúži zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len ZoZŠ), ktorý podrobne upravuje podmienky, za ktorých je štát nositeľom hmotnoprávnej zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu takto spôsobenej škody sa v zmysle ZoZŠ vyžaduje kumulatívne splnenie nasledujúcich predpokladov:

- existencia nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu, ktoré možno považovať za „škodnú udalosť“, a ktoré predstavujú tzv. právny titul nároku na náhradu škody,
- vznik škody,
- existencia príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom a škodou.

Právo na náhradu škody garantované v čl. 46 Ústavy SR nemožno vykladať ako právo absolútne, ktoré možno uplatňovať voči štátu bez splnenia akýchkoľvek zákonných podmienok. V prípade, ak nie je naplnený čo i len jeden z vyššie uvedených zákonných predpokladov pre vznik nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, zodpovednostný vzťah medzi štátom a subjektom dožadujúcim sa náhrady škody nevzniká. Právnym prostriedkom na uplatnenie nároku na náhradu škody je v zmysle ust. § 15 ZoZŠ žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Výsledkom predbežného prerokovania nároku môže byť, že štátny orgán príslušný na toto predbežné prerokovanie na základe posúdenia žiadateľom uplatneného nároku dospeje k záveru o dôvodnosti tohto nároku a požadovanú náhradu škody žiadateľovi vyplatí. V opačnom prípade, ak príslušný orgán žiadosti nevyhoví, má žiadateľ právo obrátiť sa prostredníctvom žaloby so svojim nárokom na súd. Súdne konanie, v ktorom sa rozhoduje o takto uplatnenom nároku je typickým sporovým konaním o splnenie povinnosti v zmysle § 137 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok. Ako typické sporové konanie sa toto konanie riadi o. i. zásadou kontradiktórnosti, čo znamená, že strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a tieto tvrdenia náležite preukázať. V opačnom prípade nemôžu byť v spore úspešnými. V prípade konania o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci je teda žalobca povinný skutkovo odôvodniť uplatnený nárok, a tento aj náležitým spôsobom bezpečne preukázať.

Podľa § 3 ods. 1 ZoZŠ: Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím,

b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo nesprávnym úradným postupom.

Žalovaná považuje za nesporné, že jediným právnym titulom, ktorý žalobkyňa i explicitne za dôvod vzniku ňou deklarovanej nemajetkovej ujmy označila, má byť údajný nesprávny úradný postup Okresného súdu Spišská Nová Ves, ktorého sa mali dopustiť sudcovia N.. N. G. a N.. J. R. v trestných konaniach vedených pod sp. zn. OTp 611/2008, sp. zn. OTp 628/2008, sp. zn. OTp 706/2008, sp. zn. 1T 1/2009, sp. zn. OTp 483/2008, sp. zn. OTp 508/2008, sp. zn. OTp 506/2008 a sp. zn. OTp 507/2008. Žalovaná sa s názorom žalobkyne, že vydanie opatrení o zrušení obhajoby ex offa Okresným súdom Spišská Nová Ves v danom prípade predstavuje nesprávny úradný postup súdu v zmysle § 3 ods. 1 písm. d) v spojení s § 9 ZoZŠ, nestotožňuje. Žalovaná poukazuje na to, že Okresný súd Spišská Nová Ves vychádzal pri vydávaní predmetných opatrení z vtedy dostupných informácií, predovšetkým z informácie poskytnutej Slovenskou advokátskou komorou v liste zo dňa 16. 1. 2009, ktorý je prílohou žaloby, a ktorým tajomník Slovenskej advokátskej komory jednoznačným spôsobom oznámil predsedovi Okresného súdu Spišská Nová Ves, že výkon advokácie žalobkyne bol v zmysle § 8 ods. 1 písm. c) zákona o advokácii pozastavený od 30. 7. 2008. Žalovaná sa domnieva, že Okresný súd Spišská Nová Ves nemal v tomto štádiu dôvod spochybňovať správnosť pozastavenia výkonu advokácie žalobkyne, ergo Okresný súd Spišská Nová Ves nemal žiaden dôvod nerešpektovať ustanovenie § 36 ods. 1 Trestného poriadku, v zmysle ktorého obhajcom môže byť len advokát. Navyše, ako vyplýva z vyjadrenia predsedu Okresného súdu Spišská Nová Ves N.. N. G. zo dňa 19.10.2017 poskytnutého Ministerstvu spravodlivosti SR v rámci predbežného prerokovania nároku žalobkyne, žalobkyňa sa v čase vydania opatrení o zrušení ustanovenia žalobkyne ako obhajcu ex offa v predmetných trestných veciach žiadnym spôsobom voči týmto opatreniam nebránila, a to napríklad podaním sťažnosti predsedovi súdu, pričom taktiež neoboznámila súd o tom, že voči rozhodnutiu P SAK podala žalobu na Krajský súd v Košiciach, v dôsledku ktorej nemalo predmetné rozhodnutie nadobudnúť právoplatnosť.

V zmysle uvedených skutočností preto nemožno podľa názoru žalovanej považovať postup Okresného súdu Spišská Nová Ves spočívajúci v zrušení ustanovenia žalobkyne ako obhajcu ex offa v predmetných trestných veciach za nesprávny úradný postup v zmysle § 9 ZoZŠ, ktorý by bol spôsobilým právnym titulom na založenie zodpovednosti žalovanej za škodu. Okresný súd Spišská Nová Ves neporušil žiadne ustanovenia právneho poriadku, pričom postupoval v súlade s v tom čase jemu dostupnými informáciami poskytnutými Slovenskou advokátskou komorou ako orgánom rozhodujúcim v statusových veciach advokátov, čím podľa žalovanej nijako nezasiahol do práv žalobkyne. Podľa žalovanej je nutné striktné rozlišovať medzi postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves, ktorý je žalobkyňou označovaný za nesprávny, a ktorý zároveň žalobkyňa považuje za právny dôvod vzniku ňou deklarovanej nemajetkovej ujmy, a postupom, resp. rozhodovaním iných orgánov verejnej moci, resp. iných správnych orgánov, ktoré rozhodovali o ďalších právach a povinnostiach žalobkyne. Inými slovami pochybenia iných orgánov nemôžu byť pripisované pri vyvodzovaní zodpovednosti na vrub Okresného súdu Spišská Nová Ves, pokiaľ tento neporušil žiadne ustanovenia právneho poriadku a tým ani práva žalobkyne.

Vzhľadom na vyššie uvedené, ak teda žalobkyňa tvrdí, že nemajetková ujma jej mala vzniknúť v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves, žalovaná sa s takýmto tvrdením nestotožňuje, a nepovažuje žalobkyňou deklarovany nesprávny úradný postup Okresného súdu Spišská Nová Ves za spôsobilý právny titul žalobkyňou uplatneného nároku.

Odhliadnuc od uvedeného, žalovaná považuje za primárny nedostatok žalobkyňou uplatneného nároku jeho jednoznačné premlčanie, a to s poukazom na ustanovenie § 19 ods. 1 veta prvá ZoZŠ, podľa ktorého: Právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Pre posúdenie premlčania žalobkyňou uplatneného nároku na náhradu škody je nevyhnutné ustáliť moment, kedy sa žalobkyňa mohla najneskôr dozvedieť o vzniku ňou deklarovanej nemajetkovej ujmy. Keďže žalobkyňa svoj nárok opiera predovšetkým o nezákonnosť pozastavenia výkonu advokácie, a na ňu nadväzujúci údajný nesprávny úradný postup Okresného súdu Spišská Nová Ves, žalovaná je toho názoru, že o vzniku nemajetkovej ujmy sa žalobkyňa mohla dozvedieť najneskôr právoplatným skončením trestného stíhania vedeného voči žalobkyňi pre podozrenie zo spáchania prečinu neoprávneného podnikania podľa § 251 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., ktorého sa mala dopustiť práve v súvislosti s uvedeným rozhodnutím P SAK o pozastavení výkonu advokácie žalobkyne. Ako jednoznačne vyplýva z listín pripojených žalobkyňou k žalobnému návrhu, toto trestné konanie bolo zastavené uznesením Okresného súdu Rožňava zo dňa 21.06.2012, sp. zn. 1T/48/2012-372 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 2. 10. 2012, sp. zn. 8To/70/2012-408. Uvedené rozhodnutia nadobudli právoplatnosť dňa 02.10.2012. Žalobkyňa si svoj nárok na náhradu škody uplatnila žiadosťou o predbežné prerokovanie tohto nároku doručenou Ministerstvu spravodlivosti

SR dňa 25.07.2017, t. j. jednoznačne po uplynutí trojročnej subjektívnej premlčacej lehoty, ktorá podľa žalovanej uplynula najneskôr dňom 02.10.2015. Žalobkyňa teda túto lehotu zmeškala takmer o dva roky, čo žalovaná považuje za jednoznačný a nespochybniteľný dôvod premlčania žalobkyňou uplatneného nároku.

K premlčaniu sa v rámci žalobného návrhu predbežne vyjadrila už i samotná žalobkyňa, ktorá však podľa názoru žalovanej účelovo vychádzala výlučne z ustanovenia § 19 ods. 2 ZoZŠ, ktoré pojednáva o objektívnej desaťročnej premlčacej lehote, a v zmysle ktorého sa právo na náhradu škody premlčí najneskôr za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8. Žalovaná poukazuje na to, že žalobkyňa si svoj nárok na náhradu škody neuplatňuje titulom nezákonného rozhodnutia. Ak by tomu tak aj bolo, žalobkyňa v žalobe úplne ignoruje žalovanou citované ustanovenie § 19 ods. 1 ZoZŠ ustanovujúce trojročnú subjektívnu premlčaciu lehotu, ktorá bola zo strany žalobkyne jednoznačne zmeškaná. Žalovaná považuje to, že uplynutie čo i len jednej z premlčacích lehôt znamená premlčanie nároku na náhradu škody, za nesporné. Takýto právny záver je všeobecne akceptovaný aj v súdnej praxi najvyšších súdnych autorít, napr. Ústavný súd SR v náleze zo dňa 18.01.2012, sp. zn. I. ÚS 430/2011 konštatuje: „Pokiaľ ide o premlčanie práva na náhradu škody v danom prípade ide o premlčaciu dobu kombinovanú, a to kratšiu subjektívnu a dlhšiu objektívnu a ich začiatok plynutia je upravený odlišne. Tieto dve premlčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia nezávisle od seba, avšak ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému plynie ešte druhá premlčacia doba. Platí pritom, že subjektívna premlčacia doba môže plynúť len v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemôže presiahnuť.“

Žalovaná vzhľadom na vyššie uvedené, a predovšetkým s ohľadom na skutočnosť, že žalobkyňou uplatnený nárok bol zo strany žalobkyne prvýkrát uplatnený v zmysle ustanovení ZoZŠ až dňa 25.07.2017, považuje nárok žalobkyne s poukazom na § 19 ods. 1 ZoZŠ za jednoznačne a bezpečne premlčaný. Odhliadnuc od tejto skutočnosti, žalobkyňou deklarovaný nesprávny úradný postup Okresného súdu Spišská Nová Ves nemožno podľa názoru žalovanej považovať za nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci podľa § 9 ZoZŠ, keďže Okresný súd Spišská Nová Ves sa nedopustil žiadneho konania, ktorým by zasiahol do práv žalobkyne v rozpore so zákonom.

Vznik práva na náhradu nemajetkovej ujmy je podmienený rovnakými predpokladmi ako vznik práva na náhradu majetkovej škody, t. j. a) existencia právneho titulu, b) existencia nemajetkovej ujmy a c) kvalifikovaná príčinná súvislosť medzi právny titulom a vznikom nemajetkovej ujmy. Je povinnosťou žalobcu v konaní o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci vznik nemajetkovej ujmy preukázať. Žalobkyňa podľa názoru žalovanej neunesla dôkazné bremeno, a navyše ani len nespĺnila svoju povinnosť tvrdenia, keďže zo žaloby nevyplýva žiadny konkrétny negatívny zásah do osobného, rodinného, pracovného, či spoločenského života žalobkyne spôsobený údajným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves, ktorý by bolo z objektívneho hľadiska nevyhnutné saturovať prostredníctvom peňažného plnenia z prostriedkov štátneho rozpočtu. Žalovaná považuje navyše žalobkyňou vyčíslenú sumu vo výške 10.000, eur za riadne neodôvodnenú s prihliadnutím na zákonom definované kritériá, a taktiež za neprimeranú s ohľadom na súdnu prax v oblasti náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci.

Žalovaná, odhliadnuc od argumentácie týkajúcej sa neexistencie žalobkyňou deklarovaného právneho titulu žalobou uplatneného nároku, resp. vznesenej námietky premlčania, považuje procesný nárok žalobkyne za nedôvodný aj z hľadiska druhého zákonného predpokladu pre vznik nároku na náhradu škody - existencie škody, resp. nemajetkovej ujmy, keďže žalobkyňa jednak vznik nemajetkovej ujmy dostatočným spôsobom neodôvodnila, a zároveň vznik tejto ujmy ani len čiastočne nepreukázala.

Podľa ust. § 517 ods. 2 OZ, časť vety pred bodkočiarkou, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, veriteľ má právo požadovať od dlžníka popri samotnom plnení aj úroky z omeškania, ak dlžník nie je povinný platiť poplatok z omeškania. Veriteľ tak má právo požadovať úroky z omeškania za obdobie omeškania dlžníka (ak dlh riadne a včas nespĺní).

K omeškaniu dochádza uplynutím doby, kedy sa malo plniť. Podľa ust. § 563 OZ „ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právny predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadala.“

Žalovaná poukazuje na to, že čo sa týka zaplatenia úroku z omeškania z platenia náhrady nemajetkovej ujmy, súdna prax jednoznačne ustálila, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vzniká až momentom právoplatnosti rozhodnutia o jeho priznaní, t. j. zodpovednostný subjekt (v tomto prípade žalovaná) sa do tohto momentu nemôže dostať do omeškania s platením náhrady nemajetkovej ujmy. Logickým dôsledkom vyplývajúcim z uvedených skutočností je, že v rozhodnutí o priznaní nároku na náhradu

nemajetkovej ujmy nie je možné žalovanú zaviazať na zaplatenie úroku z omeškania z platenia tejto náhrady.

Uvedené závery žalovaná opiera predovšetkým o judikát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.06.1998, sp. zn. 1 Co 15/97 (publikovaný v Zbierke stanovísk a rozhodnutí NS SR pod č. R 45/2000), kde Najvyšší súd SR ohľadom momentu vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy jednoznačne judikoval, že: „Povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia, až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania.“

V uvedenej argumentačnej línii pokračuje Najvyšší súd SR aj v súčasnosti. Rozhodnutie súdu o priznaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo všeobecnosti (ale osobitne i podľa ZoZŠ) má, čo sa týka vzniku takéhoto nároku, konštitutívny účinok. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy poškodenému vzniká až momentom právoplatnosti takéhoto rozhodnutia a povinný subjekt sa do omeškania s platením náhrady nemajetkovej ujmy môže dostať až nesplnením si v takomto rozhodnutí uloženú povinnosť na plnenie. Pokiaľ teda žalobkyňa požaduje popri nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy taktiež nárok na zaplatenie úroku z omeškania s platením nemajetkovej ujmy, takýto nárok je v celom rozsahu nedôvodný. Žalovaná považuje žalobkyňou uplatnený nárok za nedôvodný v celom rozsahu, a to primárne z toho dôvodu, že tento nárok je s ohľadom na čas jeho uplatnenia žalobkyňou s poukazom na § 19 ods. 1 ZoZŠ v celom rozsahu premlčaný. Odhliadnuc od tejto skutočnosti žalobkyňa nepreukázala kumulatívnu existenciu zákonom vyžadovaných predpokladov pre vznik ňou uplatneného nároku, a to existenciu právneho titulu v podobe nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Spišská Nová Ves, vznik nemajetkovej ujmy a existenciu príčinnej súvislosti medzi právnym titulom uplatneného nároku a škodou. Nárok na zaplatenie úroku z omeškania je zo strany žalobkyne taktiež nedôvodný v celom rozsahu, keďže rozhodnutie o povinnosti náhrady nemajetkovej ujmy má konštitutívny účinok, a najskôr neplnením povinnosti uloženej v takomto rozhodnutí sa môže žalovaná dostať do omeškania.

Vzhľadom na uvedené žalovaná navrhuje súdu, aby žalobu v celom rozsahu zamietol. Žalovaná si v prípade úspechu uplatňuje nárok na náhradu trov konania voči žalobkyňi.

4. Žalobkyňa vo svojom podaní zo dňa 29.08.2018 uviedla, že vyjadrenie žalovanej má vyslovene špekulatívny a nedôvodný obsah s jediným cieľom lojálne, empaticky a súdržne doslova vyvinieť zo zodpovednosti v žalobe menovaných sudcov, ktorých nesprávny úradný postup bol vo vzťahu k jej osobe jednoznačne dokázaný. Vo vzťahu k uplatnenej výške náhrady nemajetkovej ujmy poukázala na rozsudok NS Českej republiky z 20.01.2016 sp. zn. 30Cdo 2865/2015.

5. Žalovaná vo svojom vyjadrení zo dňa 07.09.2018 poukázala na to, že žalobkyňou spomínané jednoznačné preukázanie nesprávneho úradného postupu je v aktuálnom štádiu konania nevýstižným pojmom, keďže žalovaná tento žalobkyňou deklarovaný nesprávny úradný postup v celom rozsahu rozporuje, pričom je až úlohou súdu v tomto konaní posúdiť, či k nesprávnemu úradnému postupu skutočne došlo. Presvedčenie žalobkyne o jednoznačnom preukázaní nesprávneho úradného postupu je výlučne subjektívnym názorom žalobkyne, nie objektívnou skutočnosťou smerodajnou pre rozhodnutie súdu v tejto veci.

Žalovaná zotrvala na svojej procesnej obrane prezentovanej v písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 19.06.2018. Žalobkyňa ani len čiastočne túto obranu žalovanej nespochybnila, pričom iba uviedla, že obranu žalovanej považuje en bloc založenú na filozofických úvahách, špekulatívnu, s nedôvodným obsahom s jediným cieľom lojálne, empaticky a súdržne doslova vyvinieť zo zodpovednosti v žalobe menovaných sudcov. Takáto argumentácia vychádzajúca zo subjektívnych dojmov žalobkyne nemá pre konanie žiadnu relevanciu.

Poukázala na námietku premlčania žalobkyňou uplatneného nároku, ktorú žalovaná podrobne odôvodnila vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe. Žalobkyňa túto námietku, rovnako ako ani zvyšok procesnej obrany žalovanej, žiadnym spôsobom nespochybnila.

Čo sa týka poukazu žalobkyne na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 20. 1. 2016, sp. zn. 30Cdo/2865/2015, žalovaná tento poukaz považuje za dezinterpretáciu záverov, ku ktorým Najvyšší súd ČR v predmetnom rozhodnutí dospel. Najvyšší súd ČR v žiadnom bode odôvodnenia citovaného rozhodnutia nevyslovil, že: „V konaní o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci sa vznik nemajetkovej ujmy spravidla nepreukazuje.“ Naopak, je povinnosťou žalobkyne v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy vznik požadovanej nemajetkovej ujmy preukázať, čo vyplýva už len zo samotnej podstaty konania o náhradu škody ako konania sporového, riadiaceho sa o. i. zásadou kontradiktórnosti. Najvyšší súd ČR sa v citovanom rozhodnutí zaoberal výnimkami týkajúcimi sa nutnosti

preukazovania nemajetkovej ujmy v prípade, ak mala byť táto spôsobená zbytočnými prieťahmi v konaní, ktoré však nie sú predmetom tohto konania.

Žalovaná v celom rozsahu trvala na svojom stanovisku k žalobkyňou uplatneného nároku, v zmysle ktorého žalovaná považuje tento nárok za nedôvodný v celom rozsahu. Žalovaná zotrvala na svojom návrhu, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol. V prípade úspechu si žalovaná uplatnila nárok na náhradu trov konania.

6. Žalobkyňa navrhovala, aby vec bola vec bola delegovaná inému súdu mimo košického kraja v zmysle ust. § 39 ods. 2 CSP.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 5Ndc 7/2019 zo dňa 13.08.2019 návrhu žalobkyne na prikázanie sporu vedeného na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 9C/14/2018 Okresnému súdu Liptovský Mikuláš nevyhovel.

8. Po doručení a nadobudnutí právoplatnosti tohto uznesenia bolo nariadené pojednávania.

9. Žalobkyňa trvala na podanej žalobe z dôvodov uvedených v písomnom vyhotovení žaloby. K vznesenej námietke premlčania zo strany žalovanej uviedla, že žalobu uplatnený nárok v nie je premlčaný a so vznesenou námietkou premlčania nesúhlasila.

10. Žalovaná so žalobou nesúhlasila. Trvala na obsahu všetkých písomných vyjadrení doručených k žalobe, ako aj následne, ktoré sú obsahom spisu. Žalobkyňou uplatnený nárok žalovaná považovala za premlčaný, v dôsledku márneho uplynutia subjektívnej premlčacej lehoty, ktorá v zmysle § 19 ods. 1 je trojročná. Ďalej poukázala na to, že k zrušeniu jednotlivých opatrení, na ktoré žalobkyňa v žalobe poukazuje, došlo v roku 2009, trestné stíhanie žalobkyne bolo skončené v roku 2012 a žalobkyňa prvýkrát svoj nárok uplatnila v roku 2017, kedy podala žiadosť o predbežné prerokovanie nároku. Žalovaná je toho názoru, že už žiadosť o predbežné prerokovanie nároku zo strany žalobkyne bola podaná po uplynutí subjektívnej trojročnej premlčacej lehoty.

Okrem vznesenej námietky premlčania poukázala na to, teda žalovaná rozporuje existenciu právneho titulu, teda existenciu nesprávneho úradného postupu, ďalej v dôsledku neexistencie nesprávneho úradného postupu vznik nemajetkovej ujmy, ktorá zo strany žalobkyne nie je preukázaná a nie je odôvodnená a v dôsledku vyššie uvedených skutočností ide aj o nedostatok príčinnej súvislosti medzi prípadným nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy. Na základe týchto skutočností navrhovala, aby súd žalobu zamietol a priznal žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu.

11. Súd sa oboznámil s obsahom listinných dôkazov: uznesením Okresného riaditeľstva PZ, Úrad justičnej a kriminálnej polície Poprad zo dňa 05.11.2009, uznesením Slovenskej advokátskej komory číslo 2702/08 zo dňa 04.07.2008, uznesením Okresného súdu Rožňava sp. zn. 1T/48/2012-372 zo dňa 21.06.2012, uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8To/70/2012-408 zo dňa 02.10.2012, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tdo 32/2013 zo dňa 26.06.2014, oznámením Slovenskej advokátskej komory zo dňa 16.01.2009, odpoveďou na žiadosť o súčinnosť Okresného súdu Spišská Nová Ves, opatreniami Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 0Tp/611/2008, 0Tp/628/2008, 0Tp/706/2008, 1T/1/2009, 0Tp/483/2008, 0Tp/508/2008, 0Tp/506/2008 a 0Tp/507/2008 a oznámením o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy.

12. Z Uznesenia OS Rožňava sp. zn. 1T/48/2012 zo dňa 21.06.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 02.10.2012 súd zistil, že trestné stíhanie proti žalobkyne bolo zastavené, pretože tento skutok nie je trestným činom a nie je dôvodom na postúpenie veci. Predmetné Uznesenie nadobudlo právoplatnosť v spojení s Uznesením KS v Košiciach sp. zn. 8To/70/2012 - 408 zo dňa 02.10.2012, ktorým KS v Košiciach podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku zamietol sťažnosť prokurátora.

13. V zmysle ustanovenia § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z., zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov,

(1) Vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu

a) Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak

1. škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu,
2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci,
3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu.

14. V zmysle ustanovenia § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z., zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov:

(1) Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné preťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

(2) Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných preťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na preťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na preťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok preťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných preťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných preťahov.

15. V zmysle ustanovenia § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z., zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov:

(2) V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

(3) Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

16. V zmysle ustanovenia § 19 ods. 1 až 3 zákona č. 514/2003 Z. z., zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov:

(1) Právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

(2) Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8.

(3) Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

17. Premlčaním sa rozumie kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého nárok možno odvrátiť námietkou premlčania. Oprávnené vznesená námietka premlčania má za následok zánik nároku, t. j. zánik jeho súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho premlčané právo nemožno veriteľovi súdne priznať. Ak na základe vznesenej námietky premlčania súd zistí, že nárok je premlčaný, z hľadiska procesnej ekonomiky už súd neskúma samotné meritum veci.

V prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci zákonodarca v osobitnom právnom predpise (zák. č. 514/2003 Z. z.) otázku premlčania nárokov z tejto zodpovednosti upravil, čím vylúčil aplikáciu všeobecnej úpravy premlčania podľa Občianskeho

zákonníka. Začiatok premlčacej doby je v ust. § 19 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z. subjektívne určený okamihom doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie a objektívne určený okamihom doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda. Pre plynutie objektívnej desaťročnej premlčacej doby pre uplatnenie nároku na náhradu škody nie je významné, kedy sa poškodený o nezákonnosti rozhodnutia dozvedel, prípadne, či bol v situácii, ktorá mu uplatnenie práva znemožňovala. Rozhodujúcou z hľadiska plynutia objektívnej premlčacej doby je v zmysle ust. § 19 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. iba skutočnosť, kedy, nezávisle na úrovni vedomia (znalosti) oprávneného účastníka zodpovednostného vzťahu, došlo k vydaniu rozhodnutia, ktoré bolo príčinou vzniku škody. Vedľa tzv. objektívnej premlčacej doby zák. č. 514/2003 Z. z. stanovuje pre uplatnenie nárokov zo zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonnými rozhodnutiami orgánov verejnej moci aj subjektívnu premlčaciu dobu, začiatok ktorej je určený subjektívne určenými atribútmi. Subjektívna premlčacia doba je trojročná a podľa § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. začína plynúť odo dňa, kedy sa poškodený dozvie o škode a v prípade, ak je podmienkou pre uplatnenie práva na náhradu škody zrušenie rozhodnutia, plynie premlčacia doba odo dňa doručenia zrušujúceho rozhodnutia. Objektívna a subjektívna premlčacia doba tak začínajú plynúť a končia nezávisle od seba a všeobecne platí, že nárok na náhradu škody treba uplatniť v čase, kedy plynú ešte obe lehoty, t. j. lehota objektívna a v jej rámci lehota subjektívna. Márne uplynutie jednej z týchto lehôt má za následok premlčanie nároku na náhradu škody, a to aj v prípade, ak poškodenému plynie ešte druhá premlčacia doba.

18. Predmetom konania je náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 10.000,- eur, ktoré žalobkyňa žiada zaplatiť s príslušenstvom - s 8 % ročným úrokom z omeškania od 17.01.2018 do zaplataenia. Žalobkyňou uplatňované nároky sú viazané na rozhodnutie Okresného súdu Rožňava sp. zn. 1T/48/2012-372 zo dňa 21.06.2012, ktorým bolo trestné stíhanie voči žalobkyni zastavené, pretože skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Uznesenie Okresného súdu Rožňava sp. zn. 1T/48/2012-372 nadobudlo právoplatnosť 02.10.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8To/70/2012-408 zo dňa 02.10.2012. O vzniku nemajetkovej ujmy sa žalobkyňa mohla dozvedieť najneskôr právoplatným skončením trestného stíhania v konaní sp. zn. 1T/48/2012 vedeného na Okresnom súde Rožňava. Zo žiadosti o predbežné prerokovanie nároku podaného žalobkyňou vyplýva, že žiadosť žalobkyne o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bola doručená Ministerstvu spravodlivosti SR dňa 25.07.2017. V zmysle § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, subjektívna premlčacia lehota je trojročná a začína plynúť odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode.

19. Vychádzajúc z vyššie uvedeného súd konštatuje, že trojročná subjektívna premlčacia lehota začala plynúť odo dňa nasledujúceho po právoplatnom skončení trestného stíhania vedeného voči žalobkyni v konaní sp. zn. 1T/48/2012 Okresného súdu Rožňava, od 03.10.2012 a uplynula 03.10.2015, teda pred podaním žiadosti o predbežné prerokovanie nároku žalobkyňou, ktorá žiadosť bola podaná 25.07.2017 a pred podaním žaloby na súd.

20. Z týchto dôvodov súd žalobkyňou uplatnený nárok považuje za premlčaný.

21. Výrok o náhrade trov konania sa opiera o ustanovenie § 255 ods. 1 CSP. Žalovaná bola v konaní úspešná, preto jej súd priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % zo strany žalobkyne.

22. V zmysle § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti uvedenému rozsudku je prípustné odvolanie v zmysle ust. § 355 a § 356 CSP.

Odvolanie je možné podať v lehote do 15 dní od doručenia rozhodnutia na Krajský súd v Košiciach, prostredníctvom Okresného súdu Rožňava.

Podľa ust. § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa odseku 2 uvedeného ustanovenia, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.